

» Ἀλλὰ πρὸς τί, πιθανὸν νὰ ἐρωτήσῃ τις, ἡ δευτέρη αὕτη ἐκδόσις;

οἱ λόγοι μου εἶναι πολλοί.

» Καὶ πρῶτος πάντων, ὁ καὶ σπουδαιότατος, εἶναι ἡ ἐπιθυμία παντός ἐργαλάδου, ἐπιθυμία νέρδους. Τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν· ἐπειδὴ δὲ περιήλθεν εἰς χεῖράς μου ἀντίτυπον αὐτοῦ διωρθωμένον ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ἐνόμισα ὠφέλιμον εἰς τὸν κορδανᾶν μου νὰ τὸ τυπώσω.

» Μετὰ τὴν ἀνυπόκριτον ὁμολογίαν τοῦ πρώτου τούτου λόγου, ἐπίσης ἰσχυροῦ ὡς ὁ πρῶτος τῶν ἐβδομήκοντα καὶ δύο λόγων δι' οὓς δὲν ὑπεδέχθη ποτὲ μετὰ κανονοβολισμῶν τὸν ἡγεμόνα του εὐτελές τι πολύχινον, εἶναι βεβαίως περιττὸν νὰ ἐπιφέρω τοὺς ἄλλους. Θέλω λοιπὸν τοὺς ἀποσιωπήσει καὶ γὰρ, πλὴν τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου οἵτινες δὲν εἶναι μὲν ἰσοβαρεῖς τοῦ πρώτου, δὲν εἶναι ὅμως καὶ πολὺ ἀσθενέστεροι.

» Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Γάμου τοῦ Κουτρούλη, ἔτυχε νὰ ᾔνῃ τὴν ὥραν ταύτην ὑπουργός.

» Ἐπεθύμησα λοιπὸν νὰ θέσω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν καθρέπτην τῶν ὑπουργῶν τὸν ὅποιον αὐτὸς μόνος ἐπιτηδεύοντα ἐφιλοτέχνησε πρὸ δέκα μόλις ἐτῶν. Ὁ καθρέπτης οὗτος, ποσοῦτω ἀκριβῶς παριστάνει τὰ σὺ σὺ σὺ μὴ ὅλων τῶν ἐμβλεπόντων εἰς αὐτὸν ἐξοχωτάτων, ὥστε δὲν κολακεύει κανένα, οὐδ' αὐτὸν νῆ Δία τὸν τεχνίτην του. Ἐπεθύμησα πρὸ πάντων νὰ ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην του τὴν εἰχὴν τοῦ Χοροῦ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκω εἰς τὴν 60 σελίδα τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Ἐνθυμοῦ πῶς δὲν δίδει· εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς σὺν· ἡ ἑλλὰς πορισμοῦ
οὐδ' ἐμπόρευμα ὅπως πωλήσῃς αὐτὴν, οὐδ' ἄγρος νὰ καρποῖται

Ἀλλὰ λείψανον μέγα ἁγίας νεκρᾶς· ὅπου πρέπει ζωὴν νὰ φυλάτῃ·
Ἀλλὰ λίθος ὑπερόγκως πλὴν τιμωρῆς, καταπέσας εἰς βάθος βα-

Ὅστις πρέπει μ' ἀγῶνας ὀπίσω ν' ἀρῇ εἰς τὰ ὄψη ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς
Ἀλλὰ γὰρ ὅπου πᾶς ἀπρόσεκτος πατὴρ ὀλισθαίνει· εἰς αἶμα μαρτύρων

Ὅπου κείτῃ θαυμάζει μεγάλην ἔλπίς, καὶ τοῦ μέλλοντος εὐφραν
σπέρμα.

Ἄν τὴν φίλην Ἑλλάδα μας στήγῃς ὥς πρὶν μὲ τ' ἀρχαῖά της ἴα
καὶ δάφνας

Καὶ μεγάλῃν ἀνίσως ἐγείρῃς αὐτὴν ὥς τὴν εἶχε θελήσει ὁ Πήγας,
(Ἐννοῶ δὲ τὸν μέγα ν, διότι· οἱ μικροὶ εἰς μικρὰ τὴν φυγὴν των

Καὶ τῆς τύχης της πλέξῃς τὸ νῆμα χρυσοῦν, εὐτυχίαν εὐαγλοῦσθαι
καὶ δεῖξαι,

Εὐτυχὴς ἡ πατρίς σου, εὐδαίμων καὶ σὺ, ζῆλοντ' ἢ τ' ἐτεροῦσά σε
μήτηρ!

Ἀλλ' ἔάν τὸ συμφέρον λατρεύῃς τὸ σὺν, τὸ κοινὸν ἀμειλίχως συμ-
φύρον,

Καὶ ἂν μ' ἔλυσας ἢ μὲ δακτύλους ὀρεῖς τοῦ ταμείου τὸ ἔδαφος
σκάπτῃς,

Κ' εἰς τὴν εἰδὴν σου βέγγων μακρὺς καὶ πλατὺς τὸν μισθὸν ἀμε-
ρίμνως χαινεῖται,

Ἄν τὸ σκάφος ἀφίης κυμάτων βορᾶν καὶ κολάκιον τροφὴν τὴν
Ἑλλάδα,

* Ἀρχιερεὺς νὰ γίνῃς σὺ πρῶτος βορᾶ·

Τοῦ ταμείου δ' ἐν ᾧ οἱ χορεύοντες μὲς
Διμασμένοι σὲ σκάπτουν τὰ δύο πλευρά,

Τὸν ἀλύπκτον ὕπνον νὰ βέγγῃς.

» Ὁ τρίτος λόγος μου ἀφορᾷ ὅλως εἰς τὴν ἐθνικὴν μου φιλοτιμίαν.

» Μόλις ἐξεδίδετο ἐν Ἀθήναις τὸ 1845 ἔτος ἡ

πρῶτα κωμῳδία, καὶ μεθερμηνευθεῖσα γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνιστοῦ Κ. Α. Ε. Σάνδερς, ἐδημοσιεύετο ἐν Βερολίνῳ· διὰ τὴν δὲ μεθερμηνεύθη καὶ ἐδημοσιεύθη μανθάνομεν ἐκ τοῦ προοιμίου αὐτοῦ τοῦ μεταφραστοῦ, τὸ ὅποιον παρὰ τὴν ἐνταῦθα. Φρονῶ δὲ ὅτι ἡ ἡμετέρα φιλολογίᾳ πρέπει νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειάν τινα ὁσάκις ἡ σοφὴ φύρῳπη δὲν ἀπαξιοῖ νὰ μνημονεύῃ μετὰ συγκαταθήσεως τῶν διανοητικῶν προϊόντων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἰδοὺ ἀπόσπασμα τοῦ προοιμίου.

α Τὸ γνήσιον καὶ πρωτότυπον δράμα ἐστὶ κατὰ πτρον τῆς πολιτικῆς ἐκάστου λαοῦ καταστάσεως. Ὅπου δὲ, ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ἡ πολιτικὴ συνζίστησις ἐγκεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν μόνῃ τῇ φιλολογίᾳ, ἐκεῖ ἡ φιλολογία κυρίως κατοπτρίζεται ἐν τῷ δράματι, εἰ ποιεῖται λαμβάνουσι φιλολόγους ὡς ἥρωας τῶν συνθέσεων των, καὶ τὸ δράμα εἶναι κατόπτρισμα καταπτρίσματος. Καὶ αὕτη ἡ ὥρσις κωμῳδία τοῦ Πρύττου (1) ἡ ἐπιγραφομένη « Τὸ πολιτικὸν λέχος » νοσεῖ τὴν γενικὴν τῆς Γερμανίας νόσον, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ἀφορᾷ εἰς τὰς φιλολογικὰς σχέσεις. Ἀλλ' ὁ Ἑλλήν ποιητὴς ἐπράχματεύσατο ζωηρότερον καὶ ἀπ' εὐθείας τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὕλην ἐν τῇ παρούσῃ Ἀριστοφανείᾳ κωμῳδίᾳ, τῷ ἐντελεστερῷ τῶν μέχρι τοῦδε προϊόντων τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως, ἣν μεταφράσαμεν μετ' εὐχαριστήσεως καὶ μετὰ προσπαθείας.

α Τὸ δράμα τοῦτο, — γράφει ὁ Ἀρνόλδος Ῥύγης (2) πρὸς τὸν μεταφραστὴν, — ἔχει οὐ μικρὰν ἠθικὴν καὶ ποιητικὴν ἀξίαν. Πρέπει δὲ νὰ αἰσυνώμεθα ὅτι ὁ Ἑλλήν ἡξεύρει νὰ κωμῳδῇ μετὰ τασαύτης εὐφυΐας τὰ κατὰ τὸ ἔθνος του, ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροι ποιεῖται οὔτε καὶ νὰ φέρωσιν εἰς τὴν σκηνὴν τὰ κατὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἡξεύρουσιν. Οἱ Γερμανοὶ ἐπανέρχονται πάντοτε εἰς τοὺς φιλολόγους, οἵτινες ὅμως δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δραματικοὶ χαρακτῆρες.

» Ἐδῶ ἐτελείωσα τὴν ἀγγελίαν μου ὅταν τις ἐλθὼν νὰ μ' ἐπισκεφθῇ καὶ ἀναγνώσας αὐτὴν, ἀληθινῶς ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν εἰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν ἄλλο δὲν γίνεται παρὰ τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος, ὅτι τοῦ περιφάνου ἀνατολικοῦ ζητήματος ἡ κατατροπὴ ἐγένετο ὡς καὶ ἡ τοῦ γάμου τοῦ Κουτρούλη.

α . . . ὁ κόσμος ὅλος ἐμπερδιούθηκε,
» Κ' ἐγένετο σὰν λωλῆς μαλλὰ καὶ παραχῇ
» Κ' ὀχλοβοή, καὶ ὅλα διὰ τίποτε !
» Οἱ ἄνθρωποι θά λέγουν παροιμιακῶς
» Ὁ Γάμος τοῦ Κουτρούλη ὅτι ἐγένετο.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—ooo—

Φυλλάδ : 167. Σελ. 518 στήλ. α'. γραμ. 42
ἀντὶ χαλκικοῦ γράφ. χαλκοῦ.

—ooo—

(1) Ὁ πρῶτος σῆμαρον κωμικῆς ποιητῆς τῆς Γερμανίας.

(2) Ἐτερος ἐπίσημος ποιητὴς καὶ κριτικὸς τῆς Γερμανίας.